

СТЕФАН БОНЕВ

ПЕПИТО

Част 1 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Тогава се казвах Пиер и бях на двадесет години. Но иначе приятелите ме наричаха Пепито, понеже съм приличал на италианец. Нямах нищо против. Говореха още, че съм имал затворен характер, и сигурно е било вярно. По времето, когато започна тази история, следвах медицина. Понеже не ходих войник, вече бях втори курс. Има една интересна подробност, която непременно трябва да спомена, преди да започна разказа си. Имаше нещо особено в мен. Още от дете бях навикнал да се вгълбявам в различни предмети, докато започнех да се чувствам като тях. Можех да бъда картината на стената или пък масата в кухнята. Въплъщавах се във всичко, което пожелаех. Съществувах на две места едновременно — в собственото си тяло и в предмета, който съзерцавах.

По това време живеех в една таванска стая, където понякога водех и приятелки. Не можех да се спра на нито една от тях. А го желяех. Повечето от вечерите си прекарвах с цигара в ръка, седнал на перваза на прозореца. Отсреща имаше друг прозорец, зад който често виждах едно лице, което не ми даваше покой. Бях научил името ѝ — Емилия. Също бе студентка. Много пъти съм се опитвал да я заговоря на спирката, но не ми достигаше смелост. Думите се оплитаха на езика ми, избиваше ме руменина. Чувствах се недостоеен за нея. Понякога, седнал на перваза, успявах да зърна тялото ѝ в пролуката между завесите. После осветлението угасваше, но аз още дълго се вирах с възпалени очи, преди да заспя с копнеж по недостижимото.

Прекарвах много часове пред прозореца, в очакване да влезе в стаята, да светне лампата и най-после да съблече розовата си блузка, преди да си легне. Розовата блузка! Докато чаках, понякога я виждах да виси изпрана на балкона.

Това се случи онази сутрин, когато се събудих с натезала от нощно запиване глава. Блузката отново висеше на простора. Беше току що изпрана и от нея още капеше вода. Съсредоточих се и се опитах да се промъкна между нишките на плата. Сигурно е хубаво да обгръщаш това младо тяло. Започнах да усещам, как се поклащам на тела, чувствах гъделичкането на стичащата се вода. После загубих усещане за собственото си тяло. Тъкмо си мислех, че до такава степен никога не съм се вгълбявал, когато всичко се завъртя. Вече бях отсреща и се поклащах на есенния вятър. Срещу мен беше собственият ми прозорец. Виждах лицето и раменете си, ръцете, облакътени на

перваза, запалената цигара между пръстите. После образът се размаза, цигарата се измъкна между пръстите и падна надолу. Когато повдигнах поглед нагоре, там вече нямаше никой.

На другата сутрин дойде Емилия и ме прибра в стаята. Бях вече изсъхнал и усещах топлината на пръстите ѝ. Най-последно при нея! Вълнувах се така, както може да се вълнува само една розова блузка. След това ме облече. Почувствах едрите ѝ палави гърди, гъделичкането на остриите зърна. Давах всичко, за да бъда пак мъж, да овладеем това тяло. Но не можех. Пепито вече не съществуваше.

Благодарение на новото си положение се запознах с приятелите ѝ. Опитах се да се въплътя в тях, но нищо не се получи. Не можех да премина през бариерите на телата им. Същото беше и с Емилия. Но трябваше на всяка цена да премина в нея. Така щях да съм по-близо до целта си.

Бях забелязал, че тя пие някакви таблетки. Може би антибиотик или нещо подобно. Взимаше ги два пъти дневно, в точно определен час. За мен не беше никакъв проблем да се въплътя в неодушевен предмет. Издебнах момента, когато тя взимаше хапчето, и се съсредоточих в него.

Бях погълнат. После Емилия дълго търси изчезналата от гардероба си блузка. А аз, разтворен в кръвните ѝ телца, навлязох навсякъде. Уплетох се в нервните възли, настаних се в гънките на мозъка ѝ. Започнах да долавям подобни на шепот откъслечни мисли. Проникнах във всяка клетка на нейното тяло. Смесих мислите си с нейните. Овладях сетивата и мускулите ѝ. Можех да управлявам това тяло също така, както и тя. Вече бях и Пепито и Емилия едновременно. Затова движенията ѝ отначало бяха некоординирани. Събаряше всичко, до което се докоснеше. После дълго стоеше безмълвна и замислена пред огледалото. Чувствах се гузен, като натрапник. Искях да изляза, да се въплътя в нещо друго, но не можех. Нейното тяло ме държеше здраво и аз се лутах като мишка, затворена в капан. Не можеше да продължава вечно така.

Реших да ѝ открия за моето съществуване. Една сутрин докато Емилия още се въртеше полусънна в леглото, аз се престаших и се обадох в мислите ѝ. Тя скочи и се огледа уплашено. Успокоих я и обясних какво е положението. Очаквах да негодува от вмешателството ми. Бях поразен обаче, когато ми каза, че дори много се радва. Била

толкова самотна. Много желяела да има един вътрешен глас, с който да споделя и да се съветва. Разпределихме си функциите. Спомням си, когато тя се готвеше за изпити. Не стигаше времето. Докато тя четеше, аз спях, и обратно. Всички изпити изкарахме с отличен.

Веднъж Емилия сподели, че иска да ме целуне. Казах ѝ, че отдавна желяла да я прегръщам. Отначало любовта ни беше истинско мъчение. Но скоро измислихме как да го правим. Аз извиквах в представата ѝ своето тяло, а тя — нейното. Още от първия път се получи нещо неповторимо. Давахме свобода на фантазията си и правехме каквото си искаме. Заживяхме в един наш, измислен и същевременно истински свят, и бяхме щастливи. Всичко беше наше и общо. Плувахме в измислени реки и морета, реехме се като птици между небето и Космоса.

Веднъж забелязах, че Еми отново започва да се вгълбява в себе си. Стана необщителна и мълчалива. Дори в мислите ѝ надничах трудно. Отново започна да се застоява пред огледалото. Беше сприхава и нервна. Когато я питах, ми отговаряше, че и тя не знае какво става с нея.

Една сутрин се събуди и зацелува въображаемото ми тяло, гушеше се в мен. Когато се разсъних, тя се притисна още по-силно и ми каза, че ще имаме дете. После приглади с ръка корема си, но не въображаемия, а този — истинския.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.